

Elmondása szerint két családja van, illetve azok után, hogy idén kicsengették, jövőben is ki fogják és még csak személyazonosságot sem váltott. **Nagy Fanny** beszélgetésünk során néha reflexből angolul válaszolt, de rengeteget kellett kiköböznünk a szónak a magyar megfelelőjét. Egy évet töltött el Kansasban a Rotary cserediák-program jóvoltából. Ugyan már

[beszélgetni vele](#)

, most a teljes, cserediákként eltöltött évről faggattuk Fannyt.

Miért pont Amerikát választottad?

Az az igazság, hogy eleinte nem akartam odamenni. Mindenképpen valami angol nyelvterületre szerettem volna, de Angliába vagy Kanadába mentem volna szívesen, aztán egyikben sem volt hely, így ez maradt az egyetlen opció, sőt az elején még úgy nézett ki, hogy ott sem lesz és Mexikóban vagy Brazíliában köthetek ki. Aztán felhívott a Rotary romániai kormányzója, hogy mégis került egy hely Kansasban és egyből lecsaptunk rá. A világ legjobb helyére kerültem.

Volt ott egy ember, aki nélkül nem lett volna ilyen, ő fogadta a cserediákokat. Nagyon kedves volt, néha már túl kedves is. Neki mindenki a kedvence volt, úgyhogy elgondolkodtatott, hogy csak teszi az eszét, de rengetegszer hozta össze a csapatot, ami más körzetben nem annyira jellemző, ezért nagyon hálás vagyok.

Hogy kerültél a családhoz?

A Rotary keresi a fogadócsaládot. Ők ajánlkoztak, hogy szeretnének valakit fogadni. Én voltam a második cserediák a családban, előttem volt már egy lány Chiléből. Kitöltöttem egy applikációt, írott levéllel és képekkel, amit ők megnéztek. Még volt egy másik lány, de engem választottak ki, mert úgy látták, hogy beleillenek a családba. Egy hónappal azelőtt, hogy kimentem volna, felvettem a kapcsolatot velük.

Emlékszem az első e-mailre. Pont készültem lefeküdni és amikor megláttam, futottam körbe a lakásba, hogy írtak. Mindent elmesélt magukról az ottani édesanyám: a kutyáikról, a gyerekekről, arról, hogy mit szeretnek csinálni. Már a levél után nagyon szimpatikusak voltak. Vártam, hogy menjek, de azért féltem itt hagyni az itthoni dolgokat.

Hogy fogadtak? Mi volt az első benyomásod a családról és Amerikáról?

A család nagyon kedves volt. Az első perctől éreztem, hogy szeretnek és szerintem ez nagyon fontos, hogy az egész év folyamán érezd, hogy valakinek számítasz. Ezek a teljesen idegen emberek olyan szeretettel fogadtak és nagyon látszott rajtuk, hogy érdekli őket, milyen vagyok és milyen a kultúrámm. Meg akartak ismerni.

Mások is nagyon kedvesek voltak, ami az elején nagyon tetszett, de a végére nagyon mű volt az egész. Idegenek jöttek oda, megölelgettek, megkérdezték, hogy vagyok, és kezdeményezték, hogy találkozzunk, de ebből semmi nem lett, mert ők csak úgy csináltak, mintha érdekelném őket.

Hogyan és kivel sikerült megkapni a közös hangot?

Főleg a cserediákokkal, hiszen rengeteg időt töltöttünk együtt és ugyanazon mentünk keresztül, így megértettük egymást. Velük nagyon jól éreztem magam.

Ismerik az itteni helyzetet, vagy legalább meg tudtak érteni velük, hogy mi történik itt Erdélyben?

A családdal igen, viszont sok mindenkinek ötször is elmondhattam hiába, nem értették, hogy lehetek magyar, ha Romániában élek. Nehéz volt felfogni nekik ezt a helyzetet, nem érezték a súlyát ennek az egésznek.

Záporoztak a kérdéseik, hogy odaköltöztem vagy egyáltalán magyarok a szüleim, és hogy száz év után még ilyeneken miért aggódunk és miért fontos nekünk, szóval elég hamar láttam, hogy

süket fülekre talállok.

Nem voltak sztereotípiák az országgal kapcsolatban?

A vámpírokon kívül nem igazán hallottak semmit Romániáról. A többi európai nem volt túl jó véleménnyel az országról, ami bosszantott is, de ők is tudták vagy legalább elég hamar megértették, hogy nem az állam után kell megítélni az embereket. Én sokkal jobban elkezdtem értékelni azt, hogy honnan vagyok és segített abban is, hogy adott ország politikájától elvonatkoztatva tudjam értékelni az embereket.

Te ott senior (végzős) lettél pedig itthon a tizedikkel végeztél. Hogyan?

Iskolától függ, hogy melyik évfolyamba fogsz járni. Abba az iskolába, ahova érkeztem minden cserediák senior lesz, mivel nekik több programjuk van, elkezdve a végzős báltól a kicsengetésig, és azt szeretnék, hogy ezt mi is éljük át.

Mesélj az ottani oktatásról! Miben különbözik a mienktől?

Majdnem minden teljesen más, mint itthon. Sokkal alacsonyabb szinten tanulnak. Nekem nagyon egyszerű volt az iskola kint. A tanárok nagyon lazák és segítőkészek, emellett elég alacsony szinten próbálnak mindent elmagyarázni, hogy a gyengébb képességűek is tudjanak lépést tartani és a tényleg nem kivételesen okos emberek is megértsek az anyagot.

